

[Rahbæk Møller]

aldemokratiet vil tage konkrete initiativer med udgangspunkt i enkelte punkter i SiDs program, så vil vi formodentlig støtte disse initiativer, men jeg synes godt, man kan prøve på flere måder.

Desværre må vi se i øjnene, at folketinget ikke vil pålægge regeringen at lave det redegørelsesarbejde, vi beder om. Det var i hvert fald indholdet af fru Lone Dybkjærs bemærkninger.

Mange af de ting, det var meningen at få frem, kan vi få frem under udvalgsarbejdet, så jeg ser frem til et godt og konstruktivt udvalgsarbejde. Trods alt gav de fleste ordførere udtryk for, at de støtter intentionerne i forslaget, og det må kunne give anledning til et eller andet.

Hermed sluttede forhandlingen.

Afstemning

Forslagets overgang til anden (sidste) behandling vedtoges uden afstemning.

Tredje næstformand (Lilli Gyldenkilde):

Jeg foreslår, at forslaget til folketingsbeslutning henvises til erhvervsudvalget. Hvis ingen gør indsigelse mod dette forslag, betragter jeg det som vedtaget. (Ophold). Det er vedtaget.

Den næste sag på dagsordenen var:

3) Første behandling af lovforslag nr. L 91:

Forslag til lov om oprettelse af virksomhedsråd og indførelse af medarbejderdemokrati i statens virksomheder og institutioner.

Af Ole Henriksen (SF) m.fl.
(Fremsat 29/11 84).

Lovforslaget sættes til forhandling.

Forhandling

Finansministeren (Palle Simonsen):

Hovedsigtet med SFs lovforslag er at bryde med princippet om retten til at lede og fordele arbejdet inden for statens virksomheder og institutioner. Princippet om ledelsesretten er på det private arbejdsmarked bl.a. fastslået i hovedaftalen af 1973 mellem LO

og DA med ændringer pr. 1. marts 1981, men følger i øvrigt almindelige retsgrundsætninger.

Arbejdsgiverens ledelsesret skal naturligvis udøves i overensstemmelse med aftaler og kollektive overenskomster og i samarbejde med arbejdstagerne og deres tillidsrepræsentanter efter de gældende samarbejdsregler såvel inden for det offentlige som inden for den private sektor.

Inden for specielt statens område må det i øvrigt fremhæves, at det er tvivlsomt, om den politisk valgte minister kan afgive en del af sin kompetence til et medarbejderråd, således som det tilsyneladende er forudsat i lovforslaget. Det følger jo af grundlovens bestemmelser, at en minister over for folketinget kan drages til ansvar for den embedsførelse, der finder sted inden for ministerområdet. Dette ansvar og denne kompetence kan delegeres og bliver i vidt omfang delegeret til underliggende instanser inden for de rammer, som bl.a. sættes via de forskellige speciallove og de bemyndigelsesbestemmelser, der findes her. Selv om der således træffes en lang række afgørelser på forskellige administrative niveauer inden for ministerområderne, hvor ministeren ikke direkte deltager ved beslutningerne, hviler ansvaret alligevel i sidste ende på ministeren.

Undtaget herfra er naturligvis tilfælde, hvor en embedsmand kan drages strafferetligt til ansvar, eller hvor der er tale om en tjenesteforsømmelse. Det fremsatte lovforslag bryder med denne ansvarsfordeling, og det vil regeringen naturligvis ikke medvirke til. Regeringen forstår egentlig heller ikke, at SF vil være med til et sådant forslag.

Hvordan skal vi i folketinget kunne sikre os indflydelse på, hvordan statsadministrationen udfører sit virke, hvis ansvaret udbredes til et utal af medarbejdere eller virksomhedsråd? Når der som her fremsættes forslag om en ny ordning, der fundamentalt bryder med det eksisterende ministeransvarlighedsprincip, og som reelt fratager folketinget mulighed for kontrol med og ansvarsplacering over for statens styrelser og institutioner, vil regeringen og forhåbentlig alle partier i folketinget melde klart fra over for en sådan tanke.

Lovforslaget giver mig imidlertid anledning til nogle bemærkninger om statens samarbejdsregler. Det er jo et led i lovforslaget,